

Kur'an'ın ihbarat-ı gaybiyesi mucizevî cihetlerindedir; Kur'an maziye ait nasıl gaybî haberler veriyor?

Göklerin ve yerin yaratılış keyfiyeti, insanın yeryüzünde yaratılış hadisesi, geçmiş milletlerin hayat maceraları gibi hususlar, geçmişte olup bitmiş, fakat insanlar tarafından yakînî bir bilgiyle sırrına ulaşılamamış hususlardandır. Geçmiş bize anlatmaya çalışan tarih, insanlığın eski devirleri hakkında “karanlık devir” demekte ve o devirlerle alâkalı birtakım ihtimallerde bulunmaktan öteye geçememektedir.

1. Göklerin ve Yerin Yaratılışı

Göklerin ve yerin yaratılış keyfiyeti, eskiden beri insanların zihnini meşgul eden bir meseledir. Hemen her felsefeci, bu konuda bir şeyler demeye çalışmıştır. Kimisi, ilk yaratılan şeyin “su” olduğunu söylemiş, kimi “ateş” olduğunu savunmuş, bazıları “havadır” demiştir. Bir kısmı ise, yaratılışı tamamen inkâr ederek “ezelî ve ebedî bir âlem” fikrini savunmuşlardır. Yüce Allah bu konuda ileri geri konuşanlar hakkında şu hükmü bildirir:

“Ben onları göklerin ve yerin yaratılışına şahit tutmadım. Kendi yaratılışlarına da... Hak yoldan sapanları yardımcı edinmiş de değilim.”(1)

“Allah, gökleri ve yeri altı günde yarattı” âyetinin hükmünce, gökler ve yer altı günde yaratılmıştır.(2)

Şüphesiz bu günler, bizim bildiğimiz günler cinsinden değildir. Çünkü âlem yaratılmadan önce ne Güneş vardı, ne de Ay...(3)

Kur'an'da, bizim için bin sene ve elli bin senelik bir zamanın, Allah katında bir gün olduğuna dikkat çekilir.(4) Buradan hareketle, göklerin ve yerin yaratıldığı altı günün “eyyam-ı ilâhiye”, yani “ilâhî günler” çerçevesinde değerlendirilmesi gerektiğini söyleyebiliriz. Bu altı gün, gökler ve yerin şimdiki hale gelinceye kadar geçirdiği altı tavır veya yaratılıştaki ve varlığa geliştaki altı merhale veya arasını ancak Allah'ın bildiği altı zaman dönemi olabilir.(5)

Tevrat'ın “Tekvîn” bölümünde de, göklerin ve yerin altı günde yaratıldığı belirtilir. Tevrat, İncil ve Kur'an'ı mukayeseli bir şekilde inceleyen Bucaille'nin de dikkat çektiği gibi,

“Tevrat kıssası, en ufak mübhem bir taraf bırakmaksızın haftanın günlerine benzeterek yaratılışın altı günde olduğunu ve Cumartesi olan yedinci gün Tanrı'nın istirahat ettiğini bildirir.”(6)

Buna karşılık, Kur'an'ın şu âyeti, muharref Tevrat'ın bu hükmünü düzeltmek için inmiş gibidir:(7)

“Andolsun ki, biz gökleri, yeri ve aralarındakileri altı günde yarattık. Bize herhangi bir yorgunluk da dokunmadı.”(8)

Göklerin ve yerin, Allah'ın yaratmasıyla yokluktan varlığa gelmeleri, yoktan yaratılmış insan için anlaşılması güç ve derin bir meseledir. Kur'an, sekiz âyetinde Allah'ın (Kün) emriyle, yani “ol” demesiyle eşyaya vücut verildiğini bildirir.(9)

Kur'an'ın şu âyeti, Allah'ın ilminde planları, programları ve manevî mikdarları bulunan eşyanın, Allah'ın emriyle vücut sahasına çıkmak için ne derece iştihak içinde olduklarını gösterir:

“Sonra (Allah) buhar halindeki semaya yönelip, ona ve arza ‘İster istemez gelin’ dedi. Onlar da ‘Biz, isteyerek geldik.’ dediler.”(10)

Görüldüğü gibi Kur'an, insanlığın zihnini meşgul eden “İlk yaratılış nasıl olmuştur?” muammasını, apaçık âyetleriyle bedihî bir şekilde ortaya koymaktadır. Onu, âlemi yaratan Zât'ın kelâmı olarak kabul edenler için, Kur'an'ın bu ifadeleri ne kadar manidardır! Çünkü bir binayı yapan ustanın “bunu şöyle şöyle yaptım” deyip eserini anlatması gibi, Cenab-ı Hak dahi, yaratılışı nasıl yaptığını kelâmında bildirmektedir.

2. İnsanın Yaratılışı

Göklerin ve yerin yaratılışını araştıran insanoğlu, kendisinin nasıl ve ne şekilde yaratıldığını çok daha fazla merak eder. Hayatının ilk üç-dört senesini hiç hatırlayamayan insan, yeryüzünde ilk insanın nasıl meydana geldiği meselesinde de, aciz bir konumdadır. Bu noktadan ilk insanın yaratılışı “mutlak gayb” alanında mütalâa edilebilir. Yani, bu konuda sahîh bilgi, ancak Allah'ın bize bildirmesiyle mümkündür.

Nitekim Darwinist düşüncenin, insanın menşeyini maymuna irca etmesi, ilim çevrelerinde genel bir kabul görmemiş, ancak bir nazariye seviyesinde kalmıştır.

Darwinizm nazariyesini kabul etmeyen Kur'an, ilk insanın Hz. Âdem olduğunu, Âdem'in cisminin topraktan yaratılıp, ayrıca bir ruh verildiğini bildirir.(11)

Bakara Sûresinin 30. âyetinden anlaşıldığına göre, Hz. Âdem yeryüzüne “halife” olarak gönderilmiştir.

Her ne kadar onun neslinden gelenler arasında, yeryüzünde fesat çıkaracak, kan dökcek kimseler bulunsa bile, insanın yaratılışında meleklerin bilmediği ilâhî hikmetler söz konusudur. Aynı sûrenin 31. âyeti, bize bu ilâhî hikmetlerden birini bildirmektedir.

“Allah Âdem’e, bütün isimleri öğretti” hükmü, insanlığın ilk atasının, hiç bir şey bilmez bir mağara insanı değil, ilâhî ta’lîme mazhar, şerefli bir halife olduğunu haber vermektedir.

Bakara Sûresi 30-39, Hicr Sûresi 26-34, Sad Sûresi 71-76. âyetlerde ayrıntılı olarak anlatılan; insanlığın atası Hz. Âdem’in yaratılışı, meleklerle imtihan edilişi, meleklerin Âdem’in büyüklüğünü kabul etmekle beraber, İblisin gururlanması ve Âdem yüzünden ilâhî rahmetten kovulması, bu yüzden ona ve nesline düşman kesilişi, Kur’an’ın gaybî haberlerindedir.

Zaman olarak o an, geçmişe dönük gayb okyanusuna karışmıştır. O tarihi an, Kur’an âyetlerinde yer almasıyla ebedîleşmiş, Âdem’in torunlarına gayb ummanından bir katre olarak takdîm edilmiştir. Kur’an’ın insanlığın menşei bu şekilde ele alışı, Allah-insan eksenli âlem anlayışına uygun bir görünümdür. Yani, insanın Allah katında müstesna bir yeri olduğu bu şekilde gösterilmiştir.

3. Geçmiş Milletlerin Kıssaları

Geçmiş milletlerin kıssaları, Kur’an’da hayli yekûn teşkil eder. Zikredilen kıssalar, Kur’an’ın ilk muhataplarının az- çok bilgi sahibi oldukları kıssalardır. Bunun böyle olması, irşad gayesine yöneliktir. O kıssalarda, onların dikkat etmedikleri hususlara dikkat çekilmiştir.

Kur’an-ı Kerîm, bu kıssalardan bahsetmekle, “kismî gayb” penceresinden sosyolojiye pencere açmış, insanları, tarih aynasından, geçmiş milletleri seyretmeye ve ibret almaya sevk etmiştir. İnsanlara “Tevhîd, nübüvvet, haşir, adalet” gibi temel mesajlarını sunarken, kıssaları da bu mesajın takdiminde bir vesile olarak kullanmıştır.

Kur’an’da zikredilen Hz. Âdem’in yaratılışı, iki oğlunun mücadelesi, Hz. İbrahim, Hz. Yusuf, Hz. Musa, Hz. İsa gibi bir takım kıssalar, Ehl-i kitap tarafından bilinmekteyse de, Kur’an bu kıssaları muharref Tevrât ve İncil’den farklı şekilde takdim etmiş, o kitaplardaki tahrifi düzeltmiş, doğruları ise tasdîk etmiştir.

Bu gibi kıssaların Kur’an’da zikrediliş hikmeti olarak;

- a. Hz. Peygamberin nübüvvetini isbat,
- b. Bütün peygamberlerin yolunun aynı olduğunu göstermek,
- c. Bu kıssalardan hisse almalarını sağlamak,
- d. Peygamberi ve ehl-i imanı teselli ve takviye gibi hususları sayabiliriz.(12)

Ümmî biri olan Hz. Peygamberin dilinden, geçmiş milletlerin mühim kıssalarının nakledilmesi, O’nun bu gaybî bilgiyi Allah’tan aldığını göstermektedir.(13) Nitekim bu mânâ, Kur’an’ın birçok suresinde açık bir şekilde anlatılmıştır. Meselâ, Hz.

Âdem'in yaratılışı, meleklerin ona secde etmesi, İblisin ise etmemesi hâdiseleri anlatılmazdan evvel şöyle denilmektedir:

“De ki: Bu (Kur'an) büyük bir haberdur. Siz ise ondan yüz çeviriyorsunuz. Mele-i âlâ'nın sakinleri tartışırken benim buna dair hiçbir bilgim yoktu. Fakat ben, apaçık uyuracak bir peygamber olduğum içindir ki, bana vahiy geliyor.”(14)

Âyette geçen “*mele-i âlâ sakinleri*” meleklerdir. Semada buldukları için böyle denmiştir. İnsanlar ve cinler ise, arzın sakinleri oldukları için “*mele-i esfel'dirler.*”(15)

Hûd Sûresinde Hz. Nuh'un kıssası anlatıldıktan sonra şöyle denilmektedir:

“Bunlar sana vahyette olduğumuz gayb haberlerindedir. Bunları daha önce ne sen biliyordun, ne de kavmin. Sabret! Akıbet takva sahiplerindedir.”(16)

Bu âyette, Hz. Peygamberin sonunda galip geleceğine dair bir işaret vardır. “Sabret! Akıbet takva sahiplerindedir.” denilerek, sonunda galip gelen Hz. Nuh gibi, Hz. Peygamberin ve O'na tabi olanların galibiyetine işaret edilmiştir.

Kur'an'da bir bütün olarak en uzun kıssayı teşkil eden Hz. Yusuf'un kıssasına şöyle başlanır:

“Bu Kur'an'da vahy ettiklerimizle, sana kıssaların en güzelini anlatıyoruz. Daha önce sen, bunlardan haberdar değildin.”(17)

Yani “...kıssadan asla haberin yoktu. Buna dair hiçbir şura malik değildin. Ne aklına gelmişti, ne hayaline. Ne işitmiş, ne düşünmüştün. Zihnin bunlardan tamamen boş idi. Binaenaleyh bu; ne başka bir kaynaktan alınmış bir nakil, ne de senin tarafından düşünülmüş bir roman değil; senin hiç haberin yokken, birden bire sana gaybdan vahyolunmuş haberlerindedir.”(18)

Kıssanın bitiminde ise, bu kıssadaki gayb boyutuna dikkat çekilerek şöyle buyrulmaktadır:

“Bu sana vahyette olduğumuz gayb haberlerindedir. Yoksa onlar işlerine karar verip tuzak kurarlarken sen onların yanında değildin.”(19)

Kasas Sûresinin 44-46. âyetleri de benzeri bir üslûbla, Hz. Musa'yla alâkalı bu haberleri Hz. Peygamberin ancak vahiy yoluyla aldığını ifade etmektedir.

Okuma-yazması olmayan bir zâtın, yine okuma-yazması olmayan bir topluluk içinde, eski ümmetlerin ibretli kıssalarını nakletmesi, onun bu gayb bilgisinin vahiy menşe'li olduğuna en büyük delil iken(20), eskide ve yenide inkârcı çevreler bu durumu beşerî kaynaklı görmeye ve göstermeye çalışmışlardır. Şu âyet, onların bu halini anlatmaktadır:

“Andolsun, onların ‘*Ona ancak bir beşer öğretiyor.*’ demelerini biliyoruz. Nisbet ettikleri kişinin dili yabancıdır. Hâlbuki bu (Kur’an) ise, apaçık bir Arabçadır.”(21)

Bu şahsın kim olduğu hakkında tefsirlerde kesin bir bilgi verilmemektedir. İbnu’l-Cevzî bununla alâkalı dokuz rivayeti naklettikten sonra şu hükme varır: “*Hepsinde ortak olan husus, Hz. Peygamberin bir kişiyle zaman zaman görüşmesidir.*”(22)

Aldığı ilâhî mesajı tebliğ için, Mekke’nin hem reisleriyle, hem de alt tabakadan olan köleleriyle görüşen Hz. Peygamber hakkında, “Bu ilmi, Arab olmayan falanca Hristiyan köleden öğrendi.” demek, hâdiseyi basitleştirmek ve apaçık iftirada bulunmaktan başka bir şey değildir. Böyle bir iddia, Necip Fazıl gibi bir söz ustası hakkında “*Bu edebî ifadeleri, doğru dürüst Türkçe bilmeyen falan yabancından öğrendi.*” demek gibi mesnedsiz bir iddiadır.

Ömrünü kütüphanelerde geçirdiği halde, insanlığa ciddi bir mesaj sunamayan bir kısım şarkiyatçıların, Hz. Peygamberin geçmiş milletlerin kıssalarını, çocukken Şam tarafına yaptığı seyahatte görüştüğü Rahip Bahira’dan aldığını söylemeleri de bir başka gülünç iddiadır.(23)

Şarkiyatçılardan Brockelman, Hz. Peygamberin bu bilgileri Kitab-ı Mukaddes’ten (Tevrat’tan) naklettiğini söyleyip, devamla şöyle der: “*Kitab-ı Mukaddes bahislerine dair malumatı, herhalde pek sathî ve yanlışlarla dolu idi.*”(24)

Yanlış ölçülerle doğru neticelere varmak mümkün değildir. Brockelman gibilerin, muharref Tevrat’ın ifadelerini doğru, Kur’an’ın doğrularını yanlış kabul edince doğru hükümler verebilmeleri elbette düşünülemez. Hâlbuki meselenin hakikati şudur: Hem Tevrat, hem İncil, hem de Kur’an aynı kaynaktan gelmiştir. Hepsi Allah’ın kelâmıdır. Tevrat ve İncil, ilâhî mesajı insanlığa sunmuşlar, fakat zamanla art niyetli kişilerin müdahalesiyle tahrif edilmiş, aslî vasıflarını kaybetmişlerdir.

Bu hakikate binaendir ki, peygamberler birbirini yalanlayıcı değil, birbirini tasdik edicidirler. Meselâ, Hz. İsa şöyle demektedir:

“Ey İsrailoğulları! Ben, daha önce indirilen Tevrat’ı tasdik etmek ve benden sonra gelecek Ahmet ismindeki bir peygamberi müjdelemek üzere Allah tarafından size gönderilen bir peygamberim.”(25)

Benzeri bir durumu şu âyette de görmek mümkündür:

“Sana da hak olarak, daha önce indirilen kitabı tasdik edici ve O’nu koruyucu olarak Kitab’ı indirdik.”(26)

Demek ki, sonra gelen peygamber önce geleni tasdik etmekte, önce gelen de sonrakini müjdelemektedir.

Birtakım muamelât hükümleri dışında hepsi, dinin akaidle alâkalı temel

meselelerinde ittifak halindedir.

Buna binaen, Kur'an-ı Kerîm, Tevrat ve İncil'in aslını reddetmez. Onlarda yer alan hakikatleri tasdik eder, zamanla onlara karışan yanlış bilgileri ise düzeltir. Meselâ, insanın yaratılışı hem Tevrat'ta, hem de Kur'an'da birbirine yakın ifadelerle ele alınmıştır.(27) "Tufan kıssası" da hem Tevrat'ta, hem de Kur'an'da yer alır. Tevrat, inkârcıları topyekün cezalandıran cihanşumul bir tufandan bahsederken, Kur'an onun aksine olarak, iyice belirlenen müteaddit kavimlere gönderilen çeşitli cezaları zikreder. Kur'an, tufanı Nuh kavmine mahsus bir felâket olarak bildirir.

İkinci temel fark da şudur: Tevrat'a aykırı olarak Kur'an, tufanın vuku bulduğu zamanı bildirmedigi gibi, bizzat bu felâketin ne kadar sürdüğünü de belirtmemektedir. Geminin karaya oturduğu yer Tevrat'a göre Ararat Dağları(28), Kur'an'a göre ise Cûdî Dağıdır.(29)

Tevrat, İncil ve Kur'an'ı mukayeseli bir şekilde inceleyen Maurice Bucaille, Tufan hâdisesini bu şekilde ele aldıktan sonra, hülâsa olarak şu tahlili yapar:

"...Tevrât'ın tufan hâdisesini ele alışında, zaman ve şumul bakımından, günümüz muasır bilgileriyle kabil-i te'lifolmayan hususlar vardır. Hâlbuki aynı meselede Kur'an tarafsız tenkîde yol açabilecek hiç bir unsur ihtiva etmez. Bu özelliği, beşerî unsurlarla izah edemediğimize göre, bir başka izahı kabul etmek gerekir. O da, Tevrât'ın ihtiva ettiği vahiyden daha sonra yapılmış olan bir vahyi kabul etmektir."(30)

Hız. Musa ve yanındakilerin Mısır'dan çıkışı meselesi de konumuza güzel bir misal teşkil eder. Hız. Musa'nın beraberindekilerin sayısı hususunda Kur'an'da herhangi bir ifade yer almaz. Halbuki bu husus Tevrât'ta inanılmayacak boyutta şişirilmiştir.

Ayrıca, Kur'an-ı Kerîm Firavun'un cesedinin kurtulacağını haber verirken(31), bu konuda Tevrât'ta bir şey denilmemiştir.(32)

Kur'an-ı Kerîm, Tevrat'ın muharref hükümlerini ta'dil ettiği gibi, İncil'in de sonradan karıştırılmış nice yanlışlarını düzeltir. Meselâ, muharref İncil'e göre Hız. İsa, Allah'ın oğludur, Ulûhiyetin bir rûknüdür.

Kur'an-ı Kerîm, Hız. İsa'nın İbnullah değil, Abdullah olduğunu Hız. İsa'nın diliyle haber verir.(33) Hız. İsa'dan bahsettiği yerlerde "Meryem oğlu İsa" diyerek Hristiyanlığın velediyet inancını iptal eder.

Hristiyanlar, -tenakuz teşkil eden bir şekilde- İlâh kabul ettikleri Hız. İsa'nın âciz insanlar tarafından çarmıha gerildiğine inanırlar. Haç işareti, bu çarmıha gerilmenin sembolüdür. Kur'an ise, sarîh bir ifâdeyle O'nun çarmıha gerilmediğini haber verir.(34)

Görüldüğü gibi, verilen misallerden Kur'an-ı Kerîm, önceki semavî kitapların acemice

bir taklidi olmayıp, onları da gönderen Allah'ın, mesajını yenilemesinden ibarettir.

Bu hakikati kabul etmek istemeyen müsteşrikler, Asaf Hüseyin'in de işaret ettiği gibi, objektif görünüp subjektif hareket etmektedirler. Onların asıl meselesi, ya Kur'an'da İslâm öncesi Arab âdetlerinden ve geleneklerinden borç alınmış veya taklîd edilmiş fikirleri bulmaya çalışmak, ya da Kur'an'ın Hristiyanlık ve Musevîlikten neş'et ettiğini isbat etmektir.(35)

Görüldüğü üzere, Kur'an-ı Kerîm'in âlemin ve insanın yaratılışını, geçmiş milletlerin mühim kıssalarını haber vermesi, onun gaybî haberlerinin bir bölümünü teşkil etmektedir. Mücerred akılla nüfuz imkânımız olmayan gaybın bu kısmına, Kur'an âyetlerinin ışığında bir derece nüfuz edebilmekteyiz. Bir derece diyoruz; çünkü Kur'an-ı Kerîm bu haberleri, tafsilatıyla bize bildirmiş değildir. Buna lüzum da yoktur. Zira kâinatın niçin yaratıldığını bilmezsek, nasıl yaratıldığını bilmemiz bize pek fayda vermez. Geçmiş milletlerin kıssalarından bir hisse almazsak, bilgimiz kuru bir malumat yığınınından ibâret kalır.

Dipnotlar:

(1) *Kehf*, 17/51.

(2) *Hûd*, 11/7.

(3) *Râzî*, XXVIII, 183-184; *Kutub*, V, 2806-2807.

(4) *Hacc*, 22/47 ve *Mearic*, 70/4.

(5) *Kutub*, V, 2978.

(6) *Bucaille*, *Bucaille*, *Kitab-ı Mukaddes*, *Kur'an ve Bilim*, s. 200.

(7) *İbnu Kesir*, IV, 229.

(8) *Kaf*, 50/38.

(9) *Abdulgani*, *Muhammed Fuad*, *Mu'cemu'l-Müfehresli'Elfaz'l-Kur'an'i-l Kerîm*, s. 641.

(10) *Fussilet*, 41/11.

(11) *Hicr*, 15/26-34; *Sad*, 38/71-76.

(12) *Kutub*, *Tasviru'l- Fennî fi'l-Kur'an*, s. 120-127; *Yıldırım*, *Kur'an İlimlerine Giriş*, s. 106-109.

(13) *Taberî*, III, 266.

-
- (14) *Sad*, 30/67-70.
- (15) *Râzî*, XXVI, 123.
- (16) *Hûd*, 11/49.
- (17) *Yusuf*, 12/3.
- (18) *Yazır*, IV, 2845.
- (19) *Yusuf*, 12/102.
- (20) *Taberî*, III, 266; *Merağî*, XX, 65.
- (21) *Nahl*, 16/103.
- (22) *Cevziye*, *İbnuKayyim*, *Zâdu'l-Mesir*, IV, 492-493; *Taberî*, XIV, 177-180; *Zemahşerî*, II, 635.
- (23) Hz. Peygamberin *RahibBahira*'yla görüşmesi olayı için bkz. *İbnuHişam*, I, 191-95.
- (24) *Brockelman*, C. *İslâm Milletleri ve Devletleri Tarihi*, s. 15.
- (25) *Saff*, 61/6.
- (26) *Maide*, 5/48.
- (27) *Kılıç*, *Sadık*, *Mitoloji*, *Kitab-ı Mukaddes ve Kur'an-ı Kerîm*, s. 270.
- (28) *Tekvîn*, 8/4.
- (29) *Hûd*, 44.
- (30) *Bucaille*, s. 320-323.
- (31) *Yunus*, 10/92.
- (32) *Bucaille*, s. 331.
- (33) *Meryem*, 19/30.
- (34) *Nisa*, 4/157-158.
- (35) *Hüseyin*, *Asaf*, *Oryantalistler ve İslâmiyatçılar*, *İst. İnsan Yayınları 1981 Ter: Bedirhan Muhib*, s. 26.